

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 18 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 118.

V Ljubljani, v torek 25. maja 1886.

Letnik XIV.

Zakon o zavarovanju delavcev proti nezgodam.

II.

Enako pretirano in neizpeljivo je pa tudi načelo, ki delavcem priporoča, da naj si pomagajo sami brez vtikanja in sodelovanja državne oblasti. Da bi to tem laglje dosegli, priporočajo jim varčnost in štedljivost, da prihranijo denar, ki ga za izboljšanje svojega revnega stanja potrebujejo. Varčnost in štedljivost ste gotovo jako lepi čednosti, ki niste koristni samo delavcem, ampak vsakteremu človeku; prav je toraj ti čednosti ljudem na srce pokladati; ali veliko laglje ji je delavcem priporočati, kakor pa izvrševati.

Po raznih deželah sestavili so statistične izkaze o denarjih, ki jih delavska družina v tem ali onem kraju, za vsakdanji živež, obleko in druge neobhodne potrebe potrebuje. S temi zneski so primerjali zaslužek, ki ga delavci dobivajo, in skoraj povsod se je pokazalo, da požrezní zaslužek delavcev komaj zadostuje za najsilnejše vsakdanje potrebe, in da se precej pokaže najžalostnejše siromaštvo in hudo pomanjkanje, ako se v družini prikaže bolezen, ali pa morda celo preživitelja zadene kaka nesreča. In pri teh žalostnih okoliščinah, ko n. pr. tkavec v nekterih okrajih na Českem zasluži komaj eden goldinar na teden, naj bo delavcu mogoče štediti in toliko na stran dejati in prihraniti, da ni le preskrbljen za čas bolezni ali neprevidene nesreče, ampak da se more celo meriti in poskušati z mogočnimi bogatini, ki so si s svojim denarjem podvrgli vse kroge in vravnava vse okoliščine javnega življenja!

K siromaškemu življenju pridružuje se pa še neka druga za delavce silno žalostna prikazen, ki je tudi razvidna iz statističnih izkazov. Kakor preslavni škof baron Ketteler poroča v svoji izvrstni knjigi: „Die Arbeiterfrage und das Christenthum“, delili so na Angleškem, kjer najbolj cvete industrija, prebivalstvo v tri razrede, namreč premožne, srednje premožne in reveže, k katerim se prištevajo delavci.

V prvem razredu požrezná dolgost življenja znaša 35—44 let, v tretjem razredu pa le 15—19 let. V Mühlhausenu, kjer je veliko tkavcev in predilcev, je v času od l. 1823 do 1834 do leta starih delavčnih otrok pomrlo še enkrat toliko, kakor enake starosti otrok tovarnarjev in kupcev in polovica vseh delavčnih otrok je pomrla, preden so bili leta stari. Od 100 tovarnarjev in kupcev jih je 32 doseglo starost čez 50 let, od 100 tkavcev pa le 8 in od predilcev celo le trije. V nekem tovarnarskem mestu na Angleškem znašala je pred napravo tovarn ali fabrik požrezná dolgost življenja 31 2/3 let, ko se je pa pričelo fabriško delo, padla je ta požrezná dolgost na 19 1/2 let.

Razun revščine in pomanjkanja, delavcu toraj preti še jako rana smrt.

Se je toraj čuditi, ako delavci s tem stanjem niso zadovoljni, ako se zvijajo kakor črv, ki si nanj stopil, ako se razsrjeni napenjajo, da bi razdrobili verige, v ktere so jih ukovali sedanje družbinske razmere, in ktere bi morali za zmerom nositi, ako se jim ne posreči teh razmer predruščiti? Ali se je mar čuditi, ako delavci sim ter tje vstajajo in si skušajo celo s silo pomagati? In čim bolj se razširja industrija, čim gostejši so stolpom podobni tovarniški dimniki, v čim črnejših oblakih se smradljivi dim iz njih vali proti nebu in kuži prej zdravi in čisti zrak, čim bolj se širi raba raznoterih novih iznajdb in mašin, tem večji je število ničneimajočih, število delavcev, število siromakov, tem večji pa je tudi nevarnost, ki žuga prekuceniti razmere javnega in družbinskega življenja.

Pomoč in izboljšanje žalostnih razmer, v katerih živi delavsko prebivalstvo, sta toraj neobhodno potrebna. Ali od kod naj pride ta pomoč in to izboljšanje? Že prej sem omenjal, da država sama ne more pomagati, in da je enako prazno, pomoči in izboljšanja pričakovati od delavcev samih. Kakor marsikje drugje, mislim, da tudi tukaj veljá stara prislovica: V sredi, zlati skledi! Najprimernejši se mi zdi srednji pot, ki ne tirja pomoči od države same, pa tudi ne od delavcev samih, ampak se ozira na oboje in od obeh tirja, da si vsak po svojem

poklicu, po svoji dolžnosti in zmožnosti prizadeva sedanje žalostne razmere delavskega prebivalstva izboljšati. Država je dolžna pomagati, pa v prvi vrsti ne materialno, da bi dajala denar, ampak pravno po svojem splošnjem poklicu, ki ji naklada dolžnost, z modrimi postavami varovati slabejšega pred napadi močnejšega, skrbeti za to, da mogočnejši in bogatejši ne zatira revnejšega, da njegovega pomanjkanja in njegove stiske ne obrača v lastni prid in lastni dobiček, da ž njim ravna kakor s človekom, ki je z njim vred otrok Božji in brat Kristusov, ne pa kakor z brezumnim živinčetom; država mora vsled svojega višjega poklica skrbeti za naprave, kjer delavec v bolezni ali nesreči najde potrebno pomoč; ona mora s svojo oblastjo nje, ki imajo dobiček od delavcev, prisiliti, da take zavode napravijo, in da en del svojega dobička obračajo v pomoč delavcem, ki pri delu zgube zdravje ali pa celo življenje. Ko bi država ustanovo takih naprav ali zavodov prepuščala prosti volji podvzetnikov in bi jih ne hotla siliti k temu, ako bi se sami od sebe branili, bi zanemarjala svojo dolžnost in bi bila sama kriva, ako bi vsled socijalnih prekucij sama prišla v nevarnost.

Pa tudi industrija in delavski stan morata pomagati. Po mojem mnenju je čisto prav in naravno, da podvzetnik, ki si prilastuje poroštvo za vsestranski dobiček, ktereга kaka industrija daje, prevzame tudi poroštvo za vsestransko zgubo in škodo, ki jo napravljaja ljudem bodisi na zdravju, blagu ali življenju. In ker je ta škoda, zlasti kar se tiče nezgod, kakor pričajo čedalje večje številke v dotičnih statističnih izkazih, skoraj neizogibljiva posledica vedno rastujočega razcvetanja sedanje industrije, zdi se mi prav in primerno, da tudi industrija skupno ali solidarno prevzame poroštvo za te nezgode. Kdor se podá med industrijalne podvzetnike, kdor hoče iz industrije dobivati dobiček, ki ga obeta, mora s svojimi drugovi vred skupno porok biti tudi za škodo, ki se utegne primeriti vsled industrijalnega dela. Industrija, to je podvzetniki, morajo toraj v prvi vrsti skrbeti za odškodnino pri nesrečah, ki se utegnejo vsled nevarnega dela po tovarnah itd. primeriti. Ako tega nečejo, pomnožujejo svoj dobiček na zgubo

LISTEK.

Levograška povest.

Spisal Václav Beneš-Třebizský.

(Dalje.)

XV.

Bil je vernih duš dan, tih in žalosten, kakor navadno niti drugačen ne more biti. Kedar sije solnce na grobove, na katerih povsod tuguje kdo z zarosenimi očmi, in v glavi, bodisi stara ali mlada, z milim spominom, tedaj mnogokrat ne vé prav človek, kako mu je pri srcu; ali kedar je nad glavo vse sivo, po na pol velih drevesih okoli niti listič ne zatrepeta in kedar odmeva od kraja do kraja lepo ubrano in lagano: počivajte v miru, kedar celo spremlja miloglasno petje votlo klenkanje z ožrnih zvonikov, vzlasti ko odpevajo žalosten „requiescant“, kaj čuda, da se takrat vzre marsikaka dobra, verna glava po veli travi, kje bi mogla najlažje odpočiti...

Na planjavah Lipskih so ta dan leta 1642 brezštevilni topovi gromeli grozen „requiescant“

padlim vojakom. Padala so telesa na tla, kakor prezelo sadje, ktero vsak najmanjši vetrič otrese.

Merila se je tukaj cesarska sila s švedsko, da so kosti pokale v hrbtancih.

Ravno pred desetimi leti, le nekaj dni pozneje, sta se tudi na tem mestu ista dva sovražnika borila.

Bitka razvnela se je na vseh straneh z največo razjarjenostjo.

Generalissimus švedske vojne stal je na mali višini, kjer je z mahom zaraščen kamen kazal mesto, kjer so našli kralja razteptanega od konjskih kopit, od krvi oskrunjenega, da ga ni bilo moči spoznati, oropanega vse obleke, kakor najzadnjega vojaka njegove armade. — Že precej časa ni spregovoril besede. Le oko mu je lesketalo zmeraj bolj in bolj. Odgovarjal ni niti na vprašanja falegrofa Karola Gustava samega.

Kroglja iz topa mu je ravnokar odtrgala kos jopiča, odnesla glavo grofovega konja, ter težko ravnivši Martina Kvasta in enega polkovnika prestrelila vrsto kraljevskega polka.

Falegrof je urno zasedel družega konja in generalissimus je resno nagrbančil čelo.

Cesarska vojna se dozda niti za korak ni umaknila.

Pehota, kateri je že pošla municija, branila se je z narobe obrnjenimi puškami in stala vedno kakor živ zid, v katerem ni mogoče napraviti najmanjšega predora.

Generalissimus s falegrofom odjezdi na desno krilo, kjer je vdarila na švedska krdela vsa konjica cesarska.

Med kirasirji se je s hrabrostjo posebno odlikoval še precej mlad cesarski častnik.

Falegrof je že dvakrat nameril s pištolo nanj ali vselej se mu je vmaknil v silni gnuječi.

Naenkrat trči na švedskega dragonca, ktereга črna perjanica na čeladi se je skoraj videla povsod, kjer je bil boj najhujši. Zdelo se je, da sta se oba iskala, ker večkrat sta celo v stremenih na konjih vstavala in z bistrim očesom gledala okoli sebe.

V tem trenutku spustilo se je nekoliko cesarskih jezdecev v beg in isti čas začel se je obupliv klic: „Rešite se, kateri morete!“

Torstenonovo čelo se je zjasnilo.

Cesarska konjica je bila res zgubila glavo in kirasirski častnik je vedno bolj naglo vihtel meč,

drugim, v prvi vrsti na zgubo delavcev, ki so se pri njih vsled nevarnega dela ponesrečili in prišli ob zdravje in zaslužek, ko bi bili pri drugem delu še trdni in zdravi, potem pa na zgubo občinam, ki bi bile primorane takega ponesrečenega delavca preživiti in zanj skrbeti, ko ga morda prej ljudje še nikdar niso ne videli, ne poznali, ali še zanj ne vedili, in je vso korist in ves dobiček od njegovega dela imel fabrikant, ki ga je pohabljenega občini na vrat obesil.

Pa tudi delavec mora po svojih slabih močeh in pičlih dohodkih pomagati, da bode preskrbljevanje nesrečnih kolikor mogoče ugodno in blagodejno. Večino doneskov morajo pač plačevati podvzetniki, ali delavci se nikakor ne smejo in ne morejo oproščevati, da bi tudi sami nekaj ne plačevali, naj bo to tudi le nekoliko krajevarjev na leto. Prvič so omenjeni zavodi odločeni ravno za podporo delavcev, toraj bi ne bilo prav, ko bi ravno delavci sami ne hotli nič pomagati za zboljšanje in polajšanje žalostnega stanja svojega ponesrečenega tovariša, ampak vso pomoč pričakovali od drugih ljudi. Delavci morajo pokazati, da se zavedajo svoje vzajemnosti, svojih skupnih korist, in da tudi oni po svoji slabi moči pridejo na pomoč, ako kakega tovariša zadene nesreča. Vinar je le, kar morejo delavci plačevati v primeri s podvzetniki, ali kakor je imel po izreku Kristusovem vinar, ki ga je žena darovala v tempeljnu, več vrednosti, kakor obilni darovi farizejev, ker ga je radovoljno podelila od svoje revščine, ravno tako bodo imeli tudi mali s krvavimi žulji prisluženi doneski delavcev večjo ceno in morda tudi več blagoslova Božjega, kakor doneski podvzetnikov, katerih se morda dostikrat drži krivica in kletev na zaslužku prikrajšanih delavcev, njih ubogih vdov in sirot. Dalje bi bilo za delavce jako trdo in razžaljivo, ko bi se jim oponašalo in podtikalo, da je odškodnina, ki jo bodo dobivali iz zavarovalnice, nekaka miloščina, do ktere nimajo nobene pravice, ker so jo le njih gospodje skupaj zložili, in ki jim jo sedaj iz milosti dajejo. Ako delavci po svojih slabih močeh donesajo k zavarovalni premiji, si s tem pridobé pravico do podpore, pa tudi pravico oskrbovati dotično blagajnico in skrbeti za to, da se vse godi pravično in pošteno. Podpora za nje ni več miloščina, ampak je postavno pridobljena pravica, ki jim je nihče ne more odrekati.

Tudi bi ne bilo prav med podvzetniki in delavci delati nekako brezno; drug so na družega navezani; ne samo podvzetnikom, ampak tudi delavcem je na korist, ako je v kaki tovarni manj nesreč, ako zamorejo pri delu malo prosteje dihati, ako jih ne peče in ne nadleguje vedno grenka misel: Kaj bode z menoj ali z mojo družino, ako me zadene kaka nesreča! Prav je toraj, da se te skupne koristi kažejo tudi pri skupnih doneskih in pri skupni upravi zavarovalnih zavodov. Ko bi delavci ne plačevali nič in bi zaradi tega tudi pri oskrbovanju zavarovalnice ne imeli nič govoriti, bi z nekako nezaupljivostjo gledali na podvzetnike, bi natolcevali njih poštenje in bi drug drugemu postajali čedalje bolj tuji, ako morda ne celó sovražni.

Karl Klun.

Govor gosp. državnega poslanca Pfeiferja

o odpisovanju zemljišnega davka.

Mnogobrojne žalostne iskušnje, ki sem si jih nabral vsled obilnih vremenskih nezd, ktere se v moji domovini skoraj leto za letom ponavljajo, silijo me do predloga, da naj bi se nekoliko več ozira jemalo na posestnike vinogradov, ktere je toča tako oklestila, da več let ne bo nobenega pridelka.

Predlog, ki je danes na dnevnem redu, dovoljuje pri gozdih odpis davka za ves čas, dokler gozd ne daje nobenega vžitka, toraj na več let; pri drugih kulturah se pa odpisnina davka le na leto škode razteza, kedar je namreč vremenska nezdoda pridelok na dotični parceli vničila ali vsaj prikrajšala.

Temu nasproti izrazil se je gospod glavni govornik, ki se je za predlog oglašil, tako, da bi se to že samo po sebi razumelo, da odpis davka velja za toliko časa, kolikor let ni nič pridelka na poškodovani parceli. In ravno pri vinogradih so take škode mogoče, po katerih leta in leta ni nobenega pridelka. Med drugimi se še sedaj britko spominjam 1873. leta, kedar se je grozna toča vsula po Novomeškem in Krškem okraju čez vinograde, ktere je tako oklestila, da je koža v cunjah od lesa visela in še celó les je bil dostikrat razbit. Da bi tak les poganjal in rodil, na to niti misliti ni bilo. Prav iz novega morali smo vinograde pomladiti, če smo hoteli zopet kaj vžitka imeti od njih.

Če toča pridelok na njivi razbije, se ondi pri umnem kmetovanju in ugodnem vremenu ob bodoči žetvi že zopet lahko žanje in dohodek je navaden. Do celega zbit vinograd treba je pa leta in leta z velikim trudom obdelovati preden ima človek zopet kaj vžitka iz njega. Da posestnik ves ta čas niti računati ne smé na kak pridelok, je vendar jasno. Vsak vinogradnik Vam bo to potrdil, če ga je le kdaj v življenju kaka taka nesreča zadela.

Sicer ima postava z dne 23. maja 1883 dr. zak. št. 83 (o razvidništvu zemljiškega katastra) določila za take slučaje, v katerih se zemljišča za več ali manj časa dohodku odtegnejo, če na pr. produktivno površino plast, pesek ali posipnina zaspé, če se zemlja vdere, če voda rodovitno zemljo pobere itd. V takih slučajih postava dovoljuje olajšavo pri davku za vsa tista leta, kar jih je potreba, da se vzrok nerodovitnosti odpravi in dotična parcela zopet oplodi. Za odpis davka po taki škodi, po toči, kakor sem jo ravno prej omenil po vinogradih, pa v dotični postavi ni prav nič prostora in naj bi vinograd tudi leta in leta ne dal nikakega vžitka. Ne bilo bi toraj prav, če bi se ne ozirali pri današnji razpravi na slučaj, za kterege se postava z dne 23. maja 1883 nič ne zmeni. Kajti pri škodah po gozdu postava odpis davka dovoljuje, če treba, tudi za več let, kar je popolnoma prav, kajti gojzd, ki ga je ogenj vničil leta in leta ne bo nobenega užitka dajal. Prav enako naj bi se postopalo pri vinogradih, kedar toča les tako razbije, da še bodoče leto ne bo nobenega pridelka. Vsaj je pri obbeh ena in tista „ratio legis“. Kjer ni pridelka,

ondi ni dohodka in kjer ni dohodka tudi davka ne more biti.

Gospoda moja! Odkar so se začeli grebeni tistih gorá briti, ki vplivajo na vreme, obiskuje toča leto za letom cvetoče naše livade, posebno občutljivo pa vinograde. Kaj takega poprej nismo nikdar doživeli. Kakor vse kaže, bodo še leta in leta pretekle, preden se bodo goličave po gorah zopet na gosto zarastle, in preden bode drevje ondi vničevalo viharne oblake in taiste od naših kultur na-se vlekle. Dokler bodo pa vrhovi gorá goli proti nebu kipeli, izročene so naše kulture, posebno pa vinogradi, milosti in nemilosti vničevalnemu vremenu. Dolžnost naša je toraj, da se na to plemenito kulturno vrsto (trto) kolikor se dá, oziramo. To je tembolj potrebno, ker že celó solidne zavarovalne zadrage dolenjskih vinogradov nečejo v zavarovanje sprejemati, ali pa le proti silno visoki premiji.

Jaz sam in z menoj vred nekaj družih zavarovali smo si pred nekaj leti naše vinograde proti toči. Toča res pride in nam zopet vse pobije. Ko smo odškodnino zahtevali, prišli so cenit, ocena se je likvidirala, izplačala se pa ni (Čujte! na desni), ker je društvu med tem sape zmanjkalo. (Veselost na desni.)

Ker postava, ki jo danes pretresamo, že to priznava, da kjer ni dohodka, ondi se tudi nima kaj obdačiti, je razvidno, vsaj kakor se je bil načelnik davčnega odseka izrazil — da slučaj, kakor sem ga jaz omenjel, sam po sebi spada pod današnjo postavu. Da se pa v tem oziru vsak pomislek odpravi, prosil bi, da se napravi dostavek, da se poškodovanim vinogradom davek tudi še za bodoče leto odpiše, ako poškodovanje še na drugo leto vpliva.

Preden končam, moram tudi jaz priznati, — kar je v poslednji seji dolenje-štajarski poslanec objavil visoki zbornici in cesarski vladi, da je namreč slana v začetku maja po Dolenjem Štajarju grozno veliko škodo napravila, — da po vjemajočih se privatnih sporočilih, in kolikor sem v naglici iz časnikov zvedel, na kar sem se požuril, osebno prepričati se, tudi po Dolenjskem letos slana ni prizanašala. Občutljivo škodo je napravila!

Ker so razne vremenske nezdode v preteklih letih gospodarsko podlago dolenjskih vinorejcev silno omajale, vendar ni več dvoma, da bo najnovejša nezdoda revščino zdatno še povečala. Zato si usojam vprašati: Ali je visoki vladi že znano o škodi, ki jo je letos slana po Dolenjskem napravila in ali misli škodo takoj preceniti dati in med tem iztirjavanje davka po oškodovanih krajih vstaviti?

Pričakujem, da bo cesarska vlada vse tisto vkrenila, kar se ji bo potrebno zdelo, da se upliv najnovejše nesreče po možnosti omeji, kakor tudi, da visoka zbornica moj predlog za poslednjo alinejo v § 4. sprejme. Glasi se (bere):

„Pri vinogradih po toči poškodovanih se davek odpiše tudi za bodoče leto, kedar vsled poškodovanja kljub navadnemu obdelovanju vinograda v bodočem letu ni pridelka.“ (Dobro! na desni.)

da naj zapusté bojišče... Med jezdeckimi regimenti je nastal nered, kateri je postal osodepoln za celo armado. Prvi je bežal polk valonski in za tem so drug za drugim spodbodli konje, da bi ž njimi prišli, kamor jih oči ponesó.

Nadvojvoda Leopold se stavi bežečim na pot, Piccolomini proklinja, Fuldski opat zastonj skuša z zlatim križem uhajajoče vstaviti in le edino oni mladi častnik s polnega grla kliče kar more najmočneje: „Naj beži, kdor more! — Rešite svoje življenje!“ — Potem je iztrgal nekemu trobaču tudi trobo in oster nje pisk je klical k odstopu. Nje glas bil je na ušesa nadvojvodu samemu. Zdelo se je, da zaduši celó rožljanje pušek in grmenje topov.

Nadvojvoda rotí preplašene kornete, se podaja v smrtno nevarnost, Piccoliniju se od same besnosti belo pené usta, in opat Fuldski preti z groznimi mukami; ali vse nič ne pomaga. Čaroben glas jezdecke trobe napravi v cesarskih vrstah zmešnjavo, kakoršne bi niti najostreje švedske krogle ne mogle učiniti.

Torstensonu se bodoče oči svetijo vedno jasneje in bistreje, suh obraz mu zaliva rudečica in njegov

konj, kakor bi slutil radost svojega gospodarja, razgeče in tepta s kopiti same nestrpljivosti, kedar ga generalissimus požene v dir.

„Kdo je ta dragonec s črno perjanico?“ prašal je falegrof že drugič.

„Zdi se mi, da je on prvi povzročil nered med cesarskimi vojaki!“

„Česk uskok, visokost! — Če se prav spominjam, vstopil je pri nas v službo pred dvema letoma! — Pri kraljevskih dragoncih je ritmajster!“

„Glej! — Že oddajajo orožje in pehota je v sredi!“

„Nov biser, kraljeva visokost, za vašo krono!“

„Od tvoje roke najden in od tvoje roke vsajen!“

Gospod generalissimus se je lahko nasmejal in Karol Gustav mu je gorko stisnil roko.

Polagoma so se dimovi oblaki nad bojiščem razpodili v male, nizko plavajoče meglice.

Cesarska armada se je bila vsa razpršila.

K Torstensonu je prijezdil dragonski polkovnik.

Zmaga, gospod generalissimus, je nad vse naše upanje! — Jetnikov je pol peti tisoč. — Cesarski generalvahtmajster s petimi najvišimi leži na bo-

jišči. — Pustili so nam 46 topov, našli smo 69 praporov od konjice in zastav od pehote do 120!“

Falegrof je z nova gorko stisnil roko vojskovodju.

„Vse nadkneževo srebro in celó kancelerja samoga smo vplenili! Sovražnik beži, kamor ga pete nesó!“

„Uničimo ga, generalissime! — Najugodnejši čas je zdaj!“

Falegrof je položil desnico Tortensonu na rame.

„Naši regimenti, visokost, potrebujejo jako počitka! — Kaj nam koristi, če pripravimo sovražnika še ob kaka dva tisoč teh pažev. — Na pomlad založimo mu nekoliko udarcev h krati! — In mi tudi nismo železni! — Vsa konjica naj odsedla!“

In kmalo potem se je razlegalo po lipskih ravinah zaleglo; včasih trepetajoče trobenje, ktero so celó konji z veselim rezgetanjem pozdravljali, češ, da jih vojaki nakrmijo. Jezdci so utikali meče v nožnice, pištole pod sedla, skakali s konj ter jih privezovali, kamor je mogel kateri. Le majhen oddelek šel je iskat živeža.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. maja.

Notranje dežele.

Kdor pazno zasleduje gibanje v *poslaniški zbornici* na Dunaji, priznati nam mora, da se toliko kmetu na korist že zdavnej niso poslanci potili, kakor letos. Posebno naši slovenski poslanci storili so vsi od kraja svojo dolžnost, da človeka kar radost obhaja pri misli, da ima za gmetni blagor svojega naroda, za zboljšanje žalostnega kmetovega položaja tako vnete može na Dunaji. Dolgo časa je minulo, ko so se v državnem zboru edino le za narodnost in jezikovna vprašanja poganjali. Potrebno je bilo in potrebno je še vedno. A še potrebnije je — to nam ho pritrtil, kdor praktično misli — zboljšanje neznosnih razmer, v katerih se po celi Avstriji kmetijstvo nahaja, je za kmeta veliko večje vrednosti, kakor pa marsiktero drugo vprašanje celega stoletja. Letos se je to zgodilo. Naši može so se potegnili za tlačeni kmetijski narod in so v prepričevalnih govorih stavili vladi nasvete, ki se jim primerni zdé za olajšanje silnih bremen, ki kmeta od vseh strani stiskajo. Vsak je prišel in iz lastne skušnje kaj povedal, kar bi se moralo odpraviti, če hočemo res kmetu kviško pomagati. Slišali smo predloge, kako bi se dalo oslabelem Dolenjem še na noge pomagati, če se jim namreč zboljšajo pota, gradijo železnice, da bodo mogli s svojimi pridelki na trg. Slišali smo dalje, kaj da bi bilo storiti, da se omeji razširjanje proletarijata po deželi. Dotični govornik je v sijajnem govoru dokazal, da se mora v dosegu tega ženitev omejiti, ter naj se dovoljenje za ženitev le takim ljudem daje, ki se iskažejo, da se ne ženijo na prazne roke, temveč imajo ali posestvo, rokodelstvo ali pa stalno službo. Tudi smo slišali pritožbe, da se vlada vse premalo ozira na kmeta, ako mu elementarne sile poberó, kar bi imel on v kašico spraviti. Trije govorniki so se v tem oziru za naše poljedelce potegnili in so dotični govori deloma že znani iz uvodnih člankov našim čitateljem, deloma jih bodo pa v kratkem čitali. Reči se mora, da je letošnja dóba v državnem zboru taka, kakor bi morala vsaka biti!

Želja po lastni, od Avstrije popolnoma *neodvisni armadi Madjarom* ni še ugasnila. Posebno radi se pa madjarski magnatje z njo pečajo, ker jo smatrajo za nekaj, kar dosedaj madjarska slava še pogreša. Če ravno ti magnatje za nekaj tisoč, ali tudi sto tisoč goldinarjev davka že več let dolžni ostajajo, se ne brigajo toliko, kako ga ga bodo plačali, kakor pa, da bi si skoraj lastno vojsko na noge postavili. V gospodski zbornici imeli so te dni na dnevnem redu domobransko postavu. Domoljubno srce baronu Desideriju Pronaju ni dalo miru, da je moral zopet odločno zahtevati ustanovitve lastne ogerske armade, ktera naj z avstrijsko nima prav nič skupnega. Skupna armada je v dualistični državi po njegovih mislih nesmisel, in Madjari ne smejo poprej mirovati, da se je znebó. Častniki, ki pri sedanjih ogerskih polkih službujejo, morajo se tudi v madjarščini strokovnjaško izobražiti. Madjarska državna ideja tako dolgo ne bo v pravem pomenu trdna postala, dokler se ne bo pod krono sv. Štefana vse le v madjarščini čitalo in pisalo. — Če pojde tako dalje, bodo ti preklicani Madjari konečno še tudi od Boga zahtevali, da jim mora madjarski grometi pustiti, tako so zagrizeni. Sicer pa niso vsi taki. Tega Desiderija je z velikim vspehom pobijal honvedski minister Fejervary in se konečno tudi domobran sprejel, kakor je v postavi določen.

Ogerski državni zbor je v petek 21. t. m. sprejel v tretjem branji dokladne kredite za ministerstvo prometa; doklado splečevanja za leto 1883 in to, kar odpade še na Oggersko za leto 1885. — Potem tudi sklepne račune za leto 1885. V soboto je bilo na dnevnem redu pobotanje s Hrvaškom in Slavonskom za leto 1882—1883. — V gospodski zbornici je bil sprejet zakon o domobranu z vsemi glasovi zoper enega (Pronay-a), ki postave zaradi tega noče sprejeti, ker te v nji dualizem premalo povdarja. Njemu je pomanjkljivost to, da ni zgolj ogerske akademije za vojaške častnike. Vidi se, da so nekteri doslednji še več, kakor je potreba.

Vnanje države.

Zarota na bolgarskega kneza ni iz trte zvita, temveč gola resnica. Ponoči 17 t. m. zbralo se je pri opozicijskemu Garanoovu 8 zarotnikov. Med temi je bil tudi bivši ruski kapitan Zobjakov, dva Grka, jeden Črnogorec in jeden pravoslavni pop. Sklenili so kneza med Altosom in Burgasom napasti in če bo le mogoče, živega polastiti se. To je bil odbor. Izvršiti je pa imelo ta nalog 30 mož, katerim na čelu je bil dijak Kobokov. Pri Kamčiku so se namenili prežati nani. Če bi jim bilo ondi spodletelo, ponovili bi bili napad v Varni, preden bi se bil knez vkreal. Dalje je bilo sklenjeno prvega ministra Karavelovega umoriti, brzojavne žice potrgati, revolucijo oklicati in Rusom pot v deželo pripravljati. Zarotniki so popu prisegli. Bil je pa jeden med njimi, kmet Mihalov, ki je zarotnike ovadil. Oblast je vse prijela in zaprla. Razburjenje po deželi je vsled tega neki silno. Knez je menda že včeraj srečno v Varso došel. Da

ruska stranka v Bolgariji ne bo počivala, dokler se kneza Battenberga ne znebó, je prav verjetno. Če bo pa tudi kaj vspeha imela, je drugo vprašanje, saj gotovo si po zarotah in zavratnih napadih ne bo pridobila spoštovanja niti naroda, niti vnanjih vlad.

Grško vprašanje je že zopet zamotano, kakor je bilo ves čas, le nekaj malo dni ne. V Atenah so se ravno pripravljali, da bi orožje odložili, kar na meji puška počí, za njo druga in tretja in s tem je bil ves dober namen pri kraji. Turki so Grke ob meji na straži stoječe napadli in so jim stražnico vzeli, iz ktere so se morali kmalo zopet vmakniti, kajti Grki so pritisnili z večjo silo. Če tudi je po grških sporočilih dokazano, da so Turki napad pričeli se vendar poslednji izgovarjajo, da to ni res, temveč je vsa rabuka nastala le vsled slabega sporazumljenja med grškim in turškim zapovednikom. Imenitno je tukaj vprašanje, kdo je Turka nahujskal k temu napadu? Ali so v Carigradu sami sprevideli, da bi ne bilo dobro, če Grška netepena orožje odloži? Turška vojska ob grški meji nakopičena, je turške blagajnice popolnoma vsušila. Če bi se razoroževanje kar brez vsega vspeha izvršilo, bi se Turčija prav od nobene strani niti vinarja ne imela nadjati za vse velikanske stroške, kar jih je do sedaj imela. Če bi se ji pa posrečilo, da bi Grke nekoliko našeskala, potem pa lahko zahteva odškodnino. Grki so se sami skrbno varovali Turke izzivati; če se hoče boj napraviti, jeden vendar-le mora začeti. Turki so ga hoteli imeti, zato so ga pa pričeli. Če sedaj to v svoji okrožnici tajé, nima nobenega pomena. Tako se mora sklepati, če se poročilom Grkov kaj verjame; če se verjame nasprotnim tuškim, se vé, da se pride do nasprotnih sklepov.

„Univers“ razgláša manifest Don Carlosa, v katerem protestuje zoper razglasenje Alfonsa XIII. za kralja španjskega in povdarja, da ne bode nikdar odstopil od svojih pravic. — Odkar je avstrijska nadvojvodinja španjska kraljica postala in so sv. Oče obljubili kumovati, protesti Don Carlosa niso več tako nevarni. — Toda kdo vé, kaj nam prinese prihodnost, že v enem letu se veliko spremeni, kaj še le v tem času, ko bode Alfons XIII. zares španjski prestol zasedel.

Poroča portugalskega kraljeviča s francosko princeso, hčerjo **grofa Pariškega**, dvignila je v Parizu neprimerno veliko prahu kviško, v resnici veliko več, kakor pa je to vredno bilo. Poroča sama na sebi bi morda še ne bila tako razburila republikanskih živcev sedanjim francoskim politikarjem, ko bi se ob tej priložnosti, tedaj namreč, kekar je hčerka z doma odhajala, ne bili zbrali prijatelji grofa Pariškega ondi, kjer so veliko demonstracijo napravili. Povabljeni so bili tudi poročniki vseh velesil in papežev nuncij, pa se menda nihče ni vdeležil slavnosti. Kljub temu pa nekaj republikanskih listov zopet z vso odločnostjo zahteva, da naj se vprašanje o izgonu princev spravi iz novega na dnevi red. Res so se nedavno ministri že zopet pomenkovali o tem neslanem vprašanji celó poltretjo uro. Drugi bolj zmerni in previdni listi se pa izgonu z vso odločnostjo upirajo, češ, da bi to vso zadevo le še na slabeje stališče spravilo. Listi orleanistov gledé vsega tega sicer jako mirno, a silno zbadljivo pišejo.

Izvirni dopisi.

Senožeče, 27. maja. Zarad opravi sem skoraj pozabil pisati o slovesnosti, ko smo obhajali pretekli teden; pa opozorili so me na to potniki, ki so ogledovali prekrasni slavalok, kojega je postavil naš velespoštovani župan, g. K. Demšar, o priliki prihoda premilostivega knezoškofa.

V spremstvu g. dekana iz Postojne in g. tajnika dr. Lesarja prišli so k nam premilostivi knezoškof v sredo 19. t. m. Naproti šla sta jim g. župan in g. grajski oskrbnik — slednji v imenu patrona naše cerkve. Pri slavaloku pozdravila jih je v imenu šolske mladine učenka Milika Kavčičeva. Vsi pa smo radostno gledali visokega gospoda, kojemu se že na obrazu bere ljubeznjivost in miloba.

Ko se je zmračilo, bil je razsvitljen ves trg, zažganih mnogo raketov in umeteljni ogenj. Vse to priča, kako so se radovali Senožčani nad prihodom prevzvišenega vladike.

V četrtek prišlo je več gospodov duhovnov — dva celó iz Tržaške škofije — noveličat slovesnost. Godilo se je vse v najlepšem redu in okolo pete ure popoldne zapustili so nas visoki gospod, kojim smo pač srčno klicali v slovo: „Bog Vas ohrani mnogo let!“

Da smo pa zamogli svitlega vladiko tako dostojno sprejeti, pripomogli so posebno: g. župnik, ki je skrbel za olepšanje cerkve; g. župan, gospodičina V. Demšarjeva s pripomočjo gosp. brata in g. Al. Mušiča. Slednji delali so po dnevu in po

noči, da so napravili slavalok, kakoršnega ni kmalo videti. Črke na slavaloku bile so sestavljene iz samih listov umetnih cvetic, kar je dalo mnogo dela, — slavalok pa je posebno krasilo.

Še nekaj naj omenim. Prodajalci sladkarij postavili so svoje stole prav k cerkvi. To je gotovo nesposobno, in zato nam je zeló vstreglo cerkveno in občinsko predstojništvo, da je prodajalce odpravilo iz posvečenih prostorov. Dostavim naj, da so svitli vladika izrazili že poprej svojo nevoljo pri nekef fari, da se prodajalci vstavljajo tako blizo cerkve, ter so vernemu ljudstvu v napotje in dostikrat tudi v spodtiko.

Prilčno Vam pišem še kaj, ako Vam je ljubo, in odpravite tisti nenasiljivi koš. *)

Z Bleda, 24. maja. Podružnica sv. Cirila in Metoda na Bledu je imela včeraj popoldne svoj prvi redni občni zbor. Sošlo se je bilo dovolj razumništva, posebno rodoljubi iz Gorij so bili dobro došli.

Volil se je najprej stalni odbor. — Na predlog g. Žirovnika, nadučitelja, da se dosedanji odbor potrdi in le še denarničarju namestnik postavi, se sprejme soglasno. Ker se pa dosedanji denarničar, g. nadučitelj Trojar, zarad družih opravil temu poslu odpové, se izvoli na to mesto gospodičina učiteljica Zupan.

Iz poročil tajnikovih je razvidno, da družba vendar vedno napreduje; pristopilo je tudi pri tej priložnosti več novih udov.

V noči od nedelje na ponedeljek je vtonil v jezeru A. Rozman, gostač iz Mlinov; kako je prišel v vodo, se še ne vé gotovo.

Tujci so pričeli dohajati in lepo vreme jim vidno dobro dene v tem zdravem kraju. Ko bi imeli večje prostore, bi gotovo ostalo še več gostov, in za to bi se moralo skrbeti. Prilika lepa se ponuja zdaj.

Vila in park baronice Ritmajer-jeve je naprodaj. To je oni lepi kraj od Malnerjevega hotela tje proti Grajski cerkvi ob jezeru; brez dvoma najpripraviši in vgodniši leži. Kdo ga bo kupil? ne vemo, govori se pa, da so prišli z Dunaja ljudje — niso domačini — si vse ogledali in kmalo utegnejo kupčijo potrditi. Zato, rojaki, ki kaj premorete, skrbite, da ostane Bled — naš.

Ko bi bil Bled na Oggerskem, gotovo bi ga Dunajski ljudje ne kupili — za to bi že porok bilo ogersko domoljubje — ker pa je na Slovenskem, nima kdo za poroka se postaviti, in tako zná se zgoditi, da bo vse obrežje jezera — v rokah tujcev. — Občina ne more nič storiti, ker nima denarja; naši magnati imajo denar, pa volje nimajo; toraj ne ostane družega, kakor da naj dežela kupi ves prosti svet, zgube ne more imeti, ker mu od leta do leta cena hitro raste. Res, da naša dežela ni bogata, pa nekaj sto tisočev vendar premore in jih lahko tukaj dobro naloži.

Domače novice.

(Občni zbor) prve Ljubljanske podružnice sv. Cirila in Metoda v soboto zvečer se je izvršil na občno zadovoljnost. Predsednik notar g. Gogola ga je pričel s primernim nagovorom, kteremu ste sledili sporočili gg. tajnika prof. dr. Požarja in pa blagajnika Robiča. Prvi kazal nam je podobo društvenega delovanja v minuli dobi, drugi pa društveno premoženje, kterega se je nabralo 949 gld. 58 kr. pri 7 pokroviteljih, 27 ustanovnikih, 43 letnikih in 3 podpornikih. Le še tako naprej!

(Pevski izlet) na Dobrovo in v Švico v nedeljo se je prav lepo izvršil. Pevci dospévi na Dobrovo, kjer so jih z zvonika slovenske zastave pozdravljale, odpočili so si pri zajutreku pri mežnarji. Ob 10. uri vdeležili so se službe božje, in so pri sv. maši peli tako krasno, tako milo, da te sv. maše ne bo nihče pozabil, kdor je imel srečo vdeležiti se je. Posamične pevske točke so bile tako primerno razdeljene, da so se oglasili zapored mešani zbor, moški zbor, ženski zbor, moški kvartet in sopran, eden lepši nego drugi. Po službi božji dvignili so se pevci čez goro k Dolinarji na Švico, kjer jih je čakal slavalok: „Živili Slovenci, dobrodošli gospodje pevci in gospice pevke.“ Sprejem na Švici je bil posebno prijazen, obed pa

Da, vselej ljubo, to Vam spriduje današnji list; a nenasiljivega koša ne moremo odpraviti, ker je potreben vredništvo in dopisovalec. Vred.

okusen, da je bilo kaj. Vdeležilo se ga je blizo sedemdeset ljudi. Po kosilu pričelo se splošno razvedrovanje s petjem in domačo godbo — na harmonike. Dva sta jih vlekla. Da med splošnim veseljem tudi navdušenih napitnic in lepih pozdravov ni manjkalo, razume se pač samo po sebi. Zbrane pevce je popoldne tudi mnogo Ljubljancev obiskalo in pa nekaj gospode iz Dobrove, med katero omenjamo častita gospoda duhovnika in g. državnega poslanca dr. Poklukarja. Sploh se lahko reče, da je bila to zabava, kakor si je pošteno slovensko srce le želeli zamore.

(Poročila) sta se včeraj dopoldne ob 11. uri tukaj pri sv. Florijanu g. Ivan Kavčnik, mestni policijski komisar, in gospica Cecilija Pirnatova, hči tukajšnjega hišnega posestnika gosp. Tomaža Pirnata.

(Razpisane so): službi dveh kancelistov pri c. kr. deželni sodnji v Ljubljani in ravno tako pri c. kr. okrajni sodnji v Postojni. Prošnje do 28. junija.

(Posebni iztisi iz deželnega zakonika) za vodino Kranjsko nazivlje se ravnokar pri Klein in Kovač-u izišla knjižica, ktere obseg je razglasilo o pobiranju deželne naklade od vporabljenih žganih pijač. Knjižica bode posebno vstregla gostilničarjem, trgovcem, sploh prodajalcem žganih pijač. Velja 10 kr.

(Povezil je) včeraj popoldne dirjajoč fijaker na Poljanski cesti pri c. kr. finančni direkciji dečka, da ga je takoj po celem obrazu kri zalila. Hudo poškodovan menda deček ne bo, ker se je takoj pobral in grozno tulč k ljubljanci tekli, kri spirat.

(Razpisana je služba c. kr. okrajnega sodnika) v Škofji Loki do 10. junija.

(Nesreča.) Iz Skofje Loke se nam poroča: 22. maja je zgorela bajta pod sv. Volbenkom v Logu. Proti deseti uri zjutraj se je pokadilo iz pod strehe. Posestnik bajte je podelgal na slami, si je prižgal pipo ter je gorečo žveplenico vrgel od sebe; slama se uname, mož hoče razprostrajajoči se ogenj pogasiti, pa se mu ne posreči. H krati je celo poslopje v plamenu. Domača hči, 30 let stara deklina prihitela dom, teče v hlev, da bi rešila iz plamena dve kozi. Med tem se udere strop na hlevu ter jo podsuje. Vstala je urno ter vsa goreča tekla proti blizu tekoči vodi. Sedaj pa leži reva vsa opečena in ni upanja, da bi preživela strašne opekline. Poleg poslopja je zgorelo revežem tudi nekaj denarjev. — Čujemo o mnogih požarih. Kdo je zažgal? Ali otrok ali pa tobakar. Pa kaj bi govoril, saj v tej zadevi ne pomaga nobeno opominjevanje.

(Iz Kopra v Opatijo), pravijo, da se bo železnica delala. Imela bo navaden tir in pojde preko Buj, Montone, Červolj, Opatije in Voloske v Matulje.

(Polom) imeli so predvčeranjem na Tržiškem (Monfalkonskem) kolodvoru, kjer se je prazna lokomotiva z vso silo v stoječ tovarni vlak zakadila. Prišla je od zad in je vsled tega tudi poslednji voz popolnoma razbit, pet drugih pa več ali manj poškodovanih. Z obema rokama pač lahko Boga zahvali delavce na postaji, ki je bil ob tistem času med vlakom skopljevajoč ga, da se mu ni nič drugega zgodilo, kakor kožo mu je tu pa tam nekoliko opraskalo. Velika nesreča je pa kurjača zadela. Silna moč vrgla ga je s stroja in si je revež pri tem roko zlomil.

Telegrami.

Dunaj, 25. maja. V včerani seji odseka za izdelovanje službene pragmatike za nesodne uradnike izjavil se je ministerski predsednik, da zadeva v smislu temeljnih postav ne spada v področje državnega zbora in jo je treba eksekutivni oblasti pridržati. Minister Gauč izjavil se je slično. Oba ministra sta se izjavila, preden se je odsek razšel, da se daljših razprav ne bodeta nič več vdeleževala. Odsek se je pa kljub temu izrekel, da je državni zbor kompetenten in se je izvolil pododsek, ki naj bo izdelal predlog, v katerem se bode plenum naprosil, da naj to reč razsodi, oziroma da naj se odsek pooblasti postaviti izdelati.

Atene, 25. maja. Izdal se je četam ukaz, da naj se od meje odmaknejo in naj ondi le navadna posadka ostane.

Atene, 24. maja. Dva nabora rezervistov

sta se že domu spustila, trije se bodo drugi teden. Prostovoljci lahko gredo kamor jim je drago.

Catania, 24. maja. Lava se je jela vtrjevati, podzemeljsko bučanje je vtihi.

Umrli so:

21. maja. Janez Černivo, paznikov sin, 3 leta, Opekarstva cesta št. 3, Rhachitis.

22. maja. Martin Leve, gostac, 65 let, bil je v Prulah mrtev najden.

23. maja. Janez Perme, krojačev sin, 5 let, Rožne ulice št. 33, jetika. — Marija Mlakar, podoborezca žena, 40 let, Kolesijske ulice št. 10, jetika. — Ferdo Dobruta, kolarjev sin, 12 dni, Reseljeva cesta št. 1, božjast.

V bolnišnici:

20. maja. Franc Ulčar, hlapec, 46 let, vsled telesne poškodbe.

21. maja. Marija Čandek, gostija, 68 let, kap.

Tuji.

23. maja.

Pri **Maltcu**: Alf. pl. Penaranda, zasebnik, s soprogo, iz Belgije. — Schneider in Berger, trgovca, z Dunaja. — Jožef Ohme, tovarnar, iz Schönlinde. — Sorgi Jaklitsch, kolar, iz Grada. — Karl Masseur, zasebnik, iz Gorice. — pl. Lenk, posestnik, iz Archa. — Anton Kutner, zasebnik, iz Litije.

Pri **Stonu**: Fani Theuer, zasebnica, z Dunaja. — Kat. Sattler, uradnikova soproga, z družino, z Dunaja. — Seidner in Richter, trgovca, z Dunaja. — Arnold Altena, trgovec, iz Remscheida. — Karl Bonner, zdravnik, s soprogo, iz Brna. — Schuster, vodja, z družino, iz Grada. — Marija Piehl in Franc Weiss, zasebnika, iz Trsta. — Ferd. Oppitz, c. k. stotnik, iz Gorice. — Anna Kandolini, soproga, c. k. sodnika, iz Kostanjevice. — Anton Železnikar, zasebnik, iz Tržiča.

Pri **Bavarskem dvoru**: Alojz Meliehar, zasebnik, iz Budweisa. — Janez Počivalnik, zasebnik, iz Kranja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Righetti in Rovaldi, inženirja, iz Verone. — Julij Foldiach, bankir, s soprogo, iz Budapešte. — Ferliš, zasebnik, s soprogo, iz Celove. — Fischler in Gnedi, mlinarja, iz Radeče. — Bratje Zupan, iz Kamnegorice.

Pri **Avstrijskem caru**: Eugen Wilda, zasebnik, iz Berolina. — Jakob Janach, trgovski pomočnik, iz Mokronoga. — Martin Ropaš, posestnik, iz Franca.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

25. maja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 25 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	85 " 45 "
4% avstr. zlat. renta, davka prosta	117 " 35 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 95 "
Akije avstr.-ogorske banke	878 " — "
Kreditne akije	284 " 60 "
London	126 " 75 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	10 " 02 1/2 "
Ces. cekini	5 " 95 "
Nemške marke	62 " 05 "

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	termomera po Celziju			
7. u. jut.	737-26	+17-8	sl. jvzh.	jasno	
24. 2. u. pop.	734-98	+26-6	sl. jug	jasno	0-00
9. u. zveč.	734-86	+18-2	sl. jvzh.	jasno	

Jasno, na večer nekoliko vetra in pa v kotu (svzp.) se je vremenu bliskalo. Srednja temperatura 20-9° C., za 5-4° C. nad normalom

Za Binkošti, za prvo sv. obhajilo in za praznik sv. Rešnjega Telesa priporočamo našo veliko zalogo

molitvenikov

v slovenskem in nemškem jeziku. Vse priljubljene knjige imamo v velikih izbirah in raznovrstnih vezeh v zalogi. Imenike pošiljamo na zahtevanje brezplačno.

Katoliška Bukvarna

v Ljubljani stolni trg šte. 6.

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

IVAN BELEC,

župnik.

Knjiga obsega 9 pol v osmerki. — Cena ji je 25 kr., po pošti 5 kr. več, kdor jih vzame deset skupaj, dobi najmanjsto brezplačno.

št. 8755

Razglas

(1)

o poklen zapuščinskih upnikov.

Od c. k. m. d. okr. sod. v Ljubljani se pozivljejo oni, kateri imajo kot upniki tirjatve do zapuščine g. Lovrenca Mazik-a, župnika v Črnučah, ki je 20. aprila 1886 umrl ter oporoko zapustil, da pri tej sodnji ali osobno svoje zahteve oglašé in izkazo do 26. junija 1886 dopoldne ob 9. uri ali pa do tačas pismeno vložé svoje prošnje, sicer ne bi imeli do zapuščine, ako bi se iz nje poplačale oglašene tirjatve, nikakoršne dalnje zahteve, kakor jim že pristoji zastavna pravica.

C. kr. m. d. okrajna sodnja.

V Ljubljani, dne 16. maja 1886.

Po nižanej ceni!

Einspieler, Krščanski nauk:

- a) Varuj se hudega gld. — 80 kr.
- b) Stori dobro " 1 60 "
- c) Blagoslovila " — 50 "

Mraz, Šolske katekeze:

- a) Za pivence gld. — 40 kr.
- b) Za višji razred " 1 20 "

Vse skupaj gld. 4 50 kr.

„Cerkvene zapovedi“ in „Zakramenti“ so že razprodani.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani, stolni trg št. 6. (2)

Krasne podobice in molitveni lističi,

ktere ima v zalogi

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Spomini prve svete spovedi:

- 1. Svitli (bronzirani) 100 kom. 1.—
- 2. Črni 1.—

Spomini svete birme:

- 1. Svitli (bronzirani) —80
- 2. Na debelem papirji z lepim oljnatim tiskom (brez teksta) 7.—

Spomini prvega sv. obhajila:

- 1. Svitli (bronzirani) —80
- 2. Črni 1.—
- 3. Pobarvani 2.50
- 4. Na navadnem papirji lepo pobarvani 3.60
- 5. Na čipkastem papirji z lepim barvenim tiskom 4.50
- 6. Na debelem papirji z lepim oljnatim tiskom 7.50
- 7. Ravno tiste na še lepšem papirji 8.—
- 8. Veča oblika za okvir 10.—
- 9. Lep ksilografski barvotisk: „Kristus s presveto hostijo“ po načrtu baroninje Oer, v veliki obliki za okvir 25.—

Molitve, ktere naj se s mašnikom vred opravljajo po vsaki tili sv. maši 3.—

Kratke molitve in zdihljeji 3.—

Zaveza Marijine ljubezni ali velika bratovščina prečast. Device Marije 1.—

Sv. Ciril in Metod 1.50

Bratovščina naše ljube Gospé 3.—

Jezus! usmili se mene 1.50

Bratovščina sv. Dizma 3.—

Bratovščina presv. Sreca Jezusovega 1.50

Bratovščina sv. brezmadežnega Sreca Marijinega 1.50

Glej to Sree, ktero je ljudi tolikanj ljubilo! 4.—

Nadbratovščina Matere Božje Marije Tolažnice 1.50

Bratovščina Božjega Sreca Jezusovega 1.50

Apostolstvo molitve 1.50

Listek bratovščine živega rožnega venca 1 roža — 15 listov 60 kr.

Razun tega imamo jako lepo, na kartonu v barvah tiskano podobo Jezusovega Sreca, z rinčico, da se lahko na steno obes. Okoli Sreca je napis: „Stoj! Sree Jezusovo je z menoj! — Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Spodaj: „Blagoslovil bom hiše, v katerih je podoba mojega sv. Sreca izpostavljena in čenena.“ Ta podoba je posebno ugodna za spominška darila in ji je cena (100 kom. za 1 gld.) jako nizka. (6)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Odkritje Amerike.

Predelal

H. Majar.

Trije deli, 436 strani, 8° Vsi trije zvezki v platno skupe vezani 1 gld. 60 kr., po pošti 10 kr. več; posamični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

Ta knjiga je lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti naše bode zategadelj hvalečen franciskanskemu patru Hrizogonu Majarju, da je lepo knjigo Campejevo priredil slovenski mladini.

Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.